

vendige, for at han kunde være Embedsmand. I Reglen vil det jo være Tilfældet, at der foreligger en Dom iforveien; Domstolene have dømt over den paagjældende Embedsmands Forseelse, men ere komne til det Resultat, at han efter Straffeloven ikke kan idømmes Embedets Fortabelse, medens de derimod have dømt ham til en mindre Straf, til en Bod eller til Andet. Men Regjeringen kommer derefter til den Overbeviisning, at en Mand, der er dømt for den og den Forseelse, om end til en mindre Straf, kan den ikke bruge som Embedsmand, og da nægter jeg ikke, at det, i saadanne Tilfælde igjen at komme til Domstolene og spørge, om de nu maatte finde, at han skal have Pension eller ikke, og om de maatte finde, at det var en saadan Handling, som Regjeringen med Føie kunde affedige den Paagjældende for, vilde forekomme mig mindre rigtigt og mindre naturligt. Det er unaturligt, at Domstolene først skulle afgive en Dom, hvori de erklære, at Embedet efter de Retsprinciper, der maae lede dem ved deres Afgjørelse af Sagen, ikke kan fortabes, og at de saa bagefter skulle komme til at afgjøre det Spørgsmaal, om ikke Regjeringen alligevel maatte have god Grund til at affedige en saadan Embedsmand. Det forekommer mig derfor, at den Tanke er naturlig, at benytte en saadan særegen Domstol til at afgjøre det Spørgsmaal, om en som bevist foreliggende Handling, en Handling, der foreligger som bevist ved en retskraftig Dom, maaskee ogsaa ved Paagjældendes egen Tilståelse, maatte siges at svække den Rigtelse og Tillid, som er nødvendig for at den paagjældende Embedsmand kan forblive i sin Stilling. Det forekommer mig særdeles naturligt, om dette Spørgsmaal, som af Regjeringen foreslaaet, blev henviist til en administrativ Ret; men jeg skulde troe, at naar dette skete, vilde derved det, der er tilfjet fra Regjeringens Side, eller i alt Fald det, der hidtil har været følt praktisk Trang til, i det Besentlige være opnaaet, og derved vilde man ikke i den Grad kunne omstyrte den nu bestaaende Retsstilstand, hvad jeg er bange for, let vil kunne skee, naar man gif ind paa Regjeringens Forslag. Thi det er dog nu almindeligt, at hvor

der er Tale om, at en Embedsmand har begaaet en Forseelse af hvilken som helst Art, sætter Administrationen ham under Tiltale for at lade ham domme af Domstolene. Det er naturligtvis det Regelmæssige; men hvorledes vil det blive, naar en saadan Lov, som af Regjeringen foreslaaet, bliver givet? Er det ikke at antage, at det meget ofte vil blive Tilfældet, at Regjeringen, hellere end at sætte ham under Tiltale for Domstolene, vil see at faae Sagen ordnet gjennem den nye Myndighed. Det vil i Almindelighed forekomme den hensigtsmæssigere at lade hele Spørgsmaalet komme ind for den administrative Ret. Naar denne da giver Ret i, at der er begaaet en Mislighed, kan Regjeringen affedige Embedsmanden og lade Lovgivningsmagten bestemme hans Pension; saa er Sagen ordnet uden nogen videre Vidtløftighed. Men en saadan Forandring i den hele bestaaende Retsstilstand — hvorved Straffelovens Bestemmelser om Embedsmændene, saa at sige, vilde være gjorte aldeles overflødige, og Embedsmændene i det Hele vilde blive behandlede aldeles disciplinært — vilde jeg ansee for mindre heldig. Jeg har ikke ligeoverfor de andre Vædringsforslag, der ere stillede til Paragraphen, villet stille noget særligt Vædringsforslag; men jeg henstiller til Udvalget, og navnlig til den høitvædede Finanzminister, hvorvidt han maatte villegaae ind paa noget Saadant, som jeg her har omtalt. Maaskee kunde man paa denne Maade forene de to modsatte Anskuelser, der have gjort sig gjældende i de to første Forslag til Paragraphen. — Endnu skal jeg tilføie en lille Bemærkning, at det nemlig forekommer mig, at en saadan Ret ogsaa burde kunne decideere over et Spørgsmaal, som efter Lovforslaget er udelukket fra dens Bedømmelse, nemlig om, hvorvidt en Handling, for hvilken en Embedsmand er dømt, uden dog at være dømt til Embedsforbrydelse, maa ansees for at være en i den offentlige Mening vanærende Handling. Dette Spørgsmaal, forekommer det mig, burde henlægges under en saadan Rets Paakjendelse; thi det er et Spørgsmaal, hvis Afgjørelse ikke altid kan siges at ligge ligefrem for; der vil ofte kunne tænkes Tilfælde, hvor det kunde kræve en omhyggelig Overveielse. — Jeg skal